

den, og som forkynder, at herefter skulle vi ikke længer foretage os noget humant Reformarbejde her paa Rigsdagen, vi skulle nægte alt, hvad der sigter til at hjælpe de fattige og nødlidende.

Svendsen: Jeg skal blot gøre nogle enkelte Bemærkninger. Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) har følt sig lidt ilde berørt ved de Anskuelse, som jeg før fremhævede vare komne til Orde i det ærede Medlems Blad. Angaaende mit og mine Meningsfællers Standpunkt skal jeg sige, at det slet ikke er Tilfældet, at vi ikke have haft noget Standpunkt til denne Sag før. Det kom frem i den Betænkning, der fremkom i Fjor, hvor vi sagde, at naar Sagen kom til Forhandling her i Salen, skulde vi udtale os, men Sagen kom ikke til anden Behandling i Fjor. Da Sagen i Aar kom til anden Behandling her, forsvarede vi det Standpunkt, vi havde indtaget i Fjor. Vi have ikke gjort det, fordi det Blad, som det ærede Medlem omtalte, har animeret os dertil, men man kunde jo ikke udtale sit Standpunkt over for et Ændringsforslag, før det kom til at foreligge til Forhandling her i Salen. Det ærede Medlem mente, at det, han og hans Meningsfæller kæmpede for, var, at vi snart skulde naa derhen, at der ikke fandtes et sultent Barn her i Landet som ikke blev mættet, men jeg vil spørge det ærede Medlem, hvilken Garanti har han for, at et eneste Barn faar mere Mad efter dette Forslag, end hvis vi ikke fik det. Det paabyder ikke, at der skal bespises et eneste Barn her i Landet; det stiller det jo fuldstændig frit... ja, ærede Medlemmer sige „Hør“, men de har jo ingensomhelst Garanti for, at nogetsomhelst Barn bliver bespist, at der ikke bliver sultne Børn længere, saafremt dette Forslag bliver vedtaget. Navnlig kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) vil gøre sig til Talsmand for, at dette Forslag skulde være i Stand til at bevirke, at alle sultne Børn blive bespiste, da det Blad, som han staar nær, og som han forsvarer, jo udtrykkelig, som jeg citerede før, hævder, at det godt kunde være med til at smide det væk, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde var det eneste, der havde nogen virkelig Betydning, saa at det altsaa var forberedt paa, ikke alene at kunne følge os i vort Ændringsforslag ved 2den Behandling men endog kunde gaa med til at stryge hele den Paragraf ud af Forslaget, som efter Socialdemokraternes

Mening er den eneste, som har nogen virkelig Betydning. Blot Landstinget vilde nøjes med det, saa er det ærede Medlem og hans Blad veltilfredse og glade, og saa skal den Tid komme, da der ikke findes et eneste Barn, der har nødigt at sulte. Det er ganske vist et Udslag af den højeste Oplysning, som jeg tvivler om, at ret mange i denne Sal kan fatte Meningen af.

Overfor den ærede Ordfører (J. Jensen, Aalborg Amts 1ste Valgkreds) skal jeg sige, at vi fik jo ikke noget Svar af ham. Hvorledes han skulde svare paa det Standpunkt, som er indtaget af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, beroede næsten paa, synes jeg, hvilken Mening vi havde om Forholdene, deraf skulde hans Svar saa blive dikteret. Men jeg vil kun fremhæve over for den ærede Ordfører, naar han taler saa meget om, at vi nære Mistillid til de kommunale Raad, at jeg synes, at det Standpunkt, han staar paa, snarere udtaler Mistillid. Thi hvad siger han dermed? Han siger ikke, at han ikke vil være med til Socialdemokraternes Forslag, fordi han ikke vil paabyde Kommunalbestyrelserne at bespise Børnene, men han siger, at hvis de kommunale Raad have haft Anledning til at bespise Børnene, have de ikke villet have den Ulejlighed, som er forbunden med at spørge Amsraadene, om det maa være dem tilladt; den Ulejlighed have Kommunerne ikke villet paatage sig, de have ikke villet spendere de 4—8 Øre, og det skulde de nu ogsaa være fri for, naar de ville tage denne Sag op og søge at indføre en Børnebespisning. Jeg synes, at der ligger en meget stor Mistillid til de kommunale Raad. De skulde vel have set, at der var nogen Trang til at oprette kommunal Bespisning her i Landet, men af den Grund, at de ved denne Bevilling saavel som ved mange andre, skulde henvende sig til Amsraadene, have de ladet hele Sagen ligge. En saa stor Mistillids-erklæring vilde jeg ikke give de kommunale Raad. Jeg er overbevist om, at hvis man noget som helst Sted her i Landet havde fundet at der var Grund til at tage denne Sag op, vilde de ikke være gaaede af Vejen for den, fordi de skulde spørge Amsraadene. Det som vi have villet med vort Ændringsforslag, og som jeg vil gøre gældende igen her, er ikke noget, der indeholder Frygt for at de kommunale Raad skulde faa en Udvidelse af deres Rettigheder; det ere vi ikke i mindste Maad bange for. Men vi ville ikke gennem et Lovforslag som dette have, at de